

WOJEWODA ŁÓDZKI

PNIK-I.4131.695.2021

Łódź, 4 października 2021 r.

**Rada Miejska
w Łodzi**

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLVIII/1458/21 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 15 września 2021 r. w sprawie wprowadzenia przepisów porządkowych zakazujących poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi niektórymi treściami.

U z a s a d n i e

Na mocy przedmiotowej uchwały Rada Miejska w Łodzi wprowadziła przepisy porządkowe zakazujące poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi treściami pomawiającymi grupy społeczne o których mowa w § 1 uchwały, treściami nieprzyzwoitymi lub drastycznymi (§ 2 uchwały).

Organ nadzoru mając zastrzeżenia do przedmiotowej uchwały, a w szczególności, czy wystąpiły przesłanki wskazane w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, aby Rada Miejska w Łodzi mogła podjąć przedmiotową uchwałę, zawiadomił o wszczęciu postępowania nadzorczego Radę Miejską w Łodzi.

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁÓDZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePUAP: /lodzuw/SkrytkaESP
<https://www.gov.pl/web/uw-lodzki>

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie <https://www.gov.pl/web/uw-lodzki> w zakładce ochrona danych osobowych.

W obszernych wyjaśnieniach udzielonych 28 września 2021 r. Przewodniczący Rady Miejskiej w Łodzi wskazał, że materia podlegająca unormowaniu w ww. uchwale nie jest regulowana w innych przepisach powszechnie obowiązujących, w tym nie jest normowana w powołanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego art. 51 § 1 Kodeksu wykroczeń. Przewodniczący wyjaśnił ponadto, że regulacja uchwały w ocenie Rady Miejskiej w Łodzi jest niezbędna dla ochrony dóbr prawnych wskazanych w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, ponieważ przepisy powszechnie obowiązującego prawa nie regulują stanów faktycznych objętych regulacją przedmiotowej uchwały. Ponadto Przewodniczący wskazał, że podjęta uchwała jest odpowiedzią na silne niepokoje społeczne do jakich doszło na terenie Miasta Łodzi w sierpniu 2021 r.

Organ nadzoru prezentuje w niniejszej sprawie następujący pogląd.

Na wstępie nie można pominąć stanowiska prezentowanego w piśmiennictwie, że przepisy porządkowe wydawane wyłącznie na podstawie ogólnych upoważnień ustawowych zawartych w ustawach ustrojowych (m.in. art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym) stanowią odrębny rodzaj aktów prawa miejscowego. Wyróżniają się szczególnym charakterem i celem, jakiemu mają służyć: są środkiem służącym przeciwdziałaniu nagle pojawiającym się zagrożeniom dóbr prawnie chronionych. Akty prawa miejscowego o charakterze porządkowym, w przeciwieństwie do aktów wykonawczych, nie są wydawane w celu szczegółowej realizacji określonych ustawowych unormowań materialno-prawnych, lecz w celu uregulowania pewnej sfery stosunków społecznych, którą nie zajął się ustawodawca, a której granice wyznacza jedynie przedmiot regulacji (ochrona życia, zdrowia, mienia itp.). Chodzi więc o unormowanie sytuacji lokalnych o charakterze szczególnym, nadzwyczajnym, co do których brak jest regulacji przepisami ogólnopaństwowymi. Istotą upoważnienia do stanowienia aktów prawa miejscowego o charakterze porządkowym jest zatem stworzenie możliwości wypełniania ewentualnych luk w prawie, które mogą pojawić się na tle specyfiki lokalnej. Przepisy te mają więc charakter "uzupełniający system źródeł prawa" (D. Dąbek, Prawo miejscowe, Oficyna Wolters Kluwer Polska, 2007, s. 126-128).

Nie można również nie zauważyć, że wykonanie przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego kompetencji do stanowienia przepisów porządkowych determinowane jest spełnieniem przesłanek określonych w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, co oznacza konieczność zbadania, a następnie wykazania przez prawodawcę lokalnego, czy po pierwsze: materia będąca przedmiotem uchwały nie została uregulowana w przepisach powszechnie obowiązujących (tzw. przesłanka obiektywna), oraz po drugie: czy unormowanie

danej kwestii mocą uchwały jest niezbędne celem ochrony wymienionych przez ustawodawcę dóbr, a mianowicie życia lub zdrowia obywateli albo dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego (tzw. przesłanka subiektywna).

Przechodząc do oceny legalności uchwały Nr XLVIII/1458/21 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 15 września 2021 r. w sprawie wprowadzenia przepisów porządkowych zakazujących poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi niektórymi treściami, w ocenie organu nadzoru należy wskazać, że narusza ona w sposób istotny prawo, ponieważ nie zostało w sposób należyty wykazane przez lokalnego prawodawcę, iż zostały spełnione jednocześnie obie przesłanki warunkujące wydanie przepisów porządkowych, o których mowa w art. 40 ust. 3 i 4 ustawy o samorządzie gminnym. W pierwszej kolejności wskazać należy, że aby móc uznać, że została spełniona przesłanka w postaci braku uregulowania danej materii w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, konieczne jest istnienie pewnego zakresu nieuregulowanego w przepisach powszechnie obowiązujących, a więc zweryfikowanie przez organ obowiązującego stanu prawnego i stwierdzenie, że materia stanowiąca przedmiot zamierzonej regulacji nie została dotychczas unormowana w ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących. Organ nadzoru stoi na stanowisku, że uchwała Nr XLVIII/1458/21 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 15 września 2021 r. w sprawie wprowadzenia przepisów porządkowych zakazujących poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi niektórymi treściami tego wymogu nie spełnia. W ocenie organu nadzoru zakazy określone w uchwale Rady Miejskiej w Łodzi, zawiera w sobie przepis art. 51 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2021 r. poz. 281 z późn. zm.), wprowadzający odpowiedzialność za wykroczenie sprawcy, który krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spójność, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzenie w miejscu publicznym. W ocenie organu nadzoru cytowany przepis ustawy może być stosowany w stanie faktycznym będącym przedmiotem uchwały, tj. w razie prezentowania drastycznych treści na pojazdach poruszających się na obszarze Miasta Łodzi. Tego rodzaju zachowanie pociągać może za sobą skutek przewidziany w ww. przepisie, a tym samym powodować odpowiedzialność przewidzianą art. 51 kodeksu wykroczeń. W doktrynie uważa się, że przez wybryk, od wystąpienia którego uzależniona jest odpowiedzialność za ww. wykroczenie, rozumie się w zasadzie każde zachowanie, które odbiega od przyjętego zwyczajowo w danym miejscu, czasie i okolicznościach, przy czym ogólne pojęcie wybryku nie może być utożsamiane ze skutkami, które on powoduje; skutki te stanowią warunek karalności wybryku, a nie są jego istotą. Charakterystyczne dla zachowania

określonego mianem wybryku jest miejsce i sposób działania sprawcy, w szczególności miejsce publiczne lub publiczność działania oraz fakt, że zachowanie to w sposób poważny narusza normy zachowania się, przy czym zakłócenie spokoju publicznego interpretuje się jako naruszenie równowagi psychicznej ludzi znajdujących się w miejscach dostępnych dla nieokreślonej liczby osób, z zakłóceniem będziemy mieć do czynienia wtedy, gdy działanie podjęte było w miejscu zarówno publicznym, jak i niepublicznym; ważne jest natomiast to, by skutek dotknął osoby znajdujące się w miejscu publicznym. Zakłócenie porządku publicznego polega natomiast na wywołaniu takiego stanu, który w danym miejscu, czasie i okolicznościach i zgodnie z przyjętymi zwyczajami, i obowiązującymi przepisami uważa się za nienormalny, i który odczuwany jest jako utrudnienie lub uniemożliwienie ludziom normalnego zachowania się w miejscach dostępnych dla bliżej nieokreślonej liczby osób (prof. M. Bojarski (w:) M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2000, s. 241246).

Treść § 2 uchwały, w zakresie w którym zakazuje poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi treściami nieprzyzwoitymi, wypełnia również znamiona czynu z art. 141 Kodeksu wykroczeń, zgodnie z którym kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany. Jak przyjmuje się w piśmiennictwie, miejscem publicznym o którym stanowi art. 141 Kodeksu wykroczeń, jest takie miejsce, które zapewnia dostępność tegoż miejsca dla wszystkich (miejsce publiczne), a nie postrzegalność zachowania dla wszystkich (zachowanie publiczne). O tym, czy miejsce jest publiczne, decyduje krąg osób uprawnionych do znajdowania się w nim – jeśli jest ściśle oznaczony, miejsce nie jest miejscem publicznym, co oznacza, że poruszające się pojazdy opatrzone treściami nieprzyzwoitymi na obszarze Miasta Łodzi po np. drogach publicznych wypełniają znamię czynu z art. 141 Kodeksu wykroczeń.

Zdaniem organu nadzoru przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały nie doszło również do wypełnienia przesłanki faktycznej (subiektywnej) z art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym. Wypełnienie tejże przesłanki, podobnie jak przesłanki obiektywnej zabezpiecza przed nadmiernym korzystaniem z możliwości stanowienia aktów prawa miejscowego o charakterze porządkowym. Przesłanka subiektywna stanowi wynik oceny organu stanowiącego przepis porządkowy, że wymienione w ustawie dobra zostały lub mogą zostać naruszone i wymagają ochrony. Enumeratywne wyliczenie w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym dóbr chronionych, ma na celu niedopuszczenie do wydawania przepisów porządkowych w innym niż wymieniony celu. Jest ono jednak oparte na kryterium

ocennym, gdyż ustawodawca posługuje się pojęciami nieokreślonymi. Dla pełnego zrealizowania przewidzianej przez ustawodawcę przesłanki faktycznej konieczna jest nie tylko właściwa ocena, czy mamy do czynienia z danym dobrem prawnie chronionym, ale także ocena „niezbędności” jego ochrony, a więc stwierdzenie zaistnienia takiego stanu faktycznego, w którym te dobra są zagrożone w takim stopniu, że dla ich ochrony „niezbędne” jest wydanie aktu porządkowego. Tym samym aby dokonać oceny, czy zachodzi przesłanka faktyczna (subiektywna) z art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, należy przeanalizować między innymi treść uzasadnienia do uchwały, na podstawie którego można odtworzyć motywy jakimi kierował się lokalny prawodawca przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały. Analiza tegoż uzasadnienia nie wskazuje, że przesłanka w zakresie ochrony bezpieczeństwa i spokoju publicznego została w sposób należyty wywiedziona. Tego wymogu nie spełnia na pewno treść uzasadnienia, w którym projektodawcy stwierdzają, że *„Realizacja przesłanki subiektywnej wynika z przekonania, że wobec niekompletności regulacyjnej skutkującej wymknięciem się stanów faktycznych, których dotyczy projektowana uchwała, z zakresu powszechnie obowiązujących przepisów prawa, a także wobec silnych napięć społecznych, angażujących zwłaszcza młodszą część społeczeństwa naszego Miasta, skutkujących zamieszkami i zagrożeniem zdrowia, a niekiedy również życia obywateli, dla zachowania porządku i spokoju społecznego uchwalenie projektowanych przepisów jest niezbędne”*.

Pogląd, że to w uzasadnieniu do uchwały powinno znaleźć się potwierdzenie, iż zachodzi przesłanka subiektywna z art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, znalazł również potwierdzenie w judykaturze, gdzie przyjmuje się, że metodą wykazania przez organy gminy, że nie doszło do przekroczenia granic upoważnienia ustawowego, jest należyte uzasadnienie prawne i faktyczne danego aktu. W odniesieniu do przepisów porządkowych uzasadnienie powinno obejmować wykazanie, że ich uchwalenie jest niezbędne dla ochrony wartości wymienionych w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym i nie jest możliwe skuteczne przeciwdziałanie zagrożeniom dla tych wartości na gruncie istniejących unormowań ustawowych. Uzasadnienie jest istotnym elementem kontroli uznaniowości lokalnych organów prawodawczych (wyrok NSA z dnia 1 października 2003 r., sygn. akt II SA/Po 1409/03).

Organ nadzoru stoi na stanowisku, że rozwiązanie zaproponowane przez lokalnego prawodawcę w przedmiotowej uchwale stoi również w sprzeczności z ideą i duchem art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, gdyż przepisy porządkowe mają na celu ochronę porządku i spokoju w miejscach publicznych. Natomiast naruszenia zakazów ustanowionych

w uchwale nie trzeba udowadniać, wystarczy sam wjazd na teren Miasta Łodzi pojazdów z treściami zakazanymi w uchwale. Tym samym można mieć wątpliwość jakie dobro z art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym jest chronione, skoro do stosowania uchwały nie jest wymagane zagrożenie porządku i spokoju publicznego, a w uzasadnieniu do uchwały znalazły się zapisy, iż wprowadzenie tychże przepisów porządkowych jest niezbędne, ponieważ prezentowane treści na pojazdach poruszających się po Mieście Łodzi „budzą silny niepokój społeczny, a niekiedy po prostu krzywdzą osoby, których sytuacja jest w nich eksploatowana”.

Nie można również nie zauważyć, że przepisy porządkowe nie mogą też stwarzać trwałego, niezmiennego elementu gminnego porządku prawnego wprowadzając stałe nakazy, czy zakazy określonego zachowania się. Przepisy te wydawane są w celu przeciwdziałania nagle pojawiającym się zagrożeniom życia, zdrowia, porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Wydawanie tych przepisów może mieć miejsce w sytuacjach niecierpiących zwłoki, wymagających natychmiastowej reakcji co oznacza, że zagrożenie jest tego rodzaju, że nie ma czasu na uchwalenie ustawy. Pojęcie niezbędności, o którym mowa w art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym obejmuje sytuację, gdy chodzi o konkretne, jednostkowe i bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia, porządku lub spokoju, którego nie da się przewyciężyć przez wydanie w późniejszym czasie trwalszych przepisów prawnych. (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 13 stycznia 2003 r. sygn. akt II SA/Kr 2812/02). Znajduje to potwierdzenie w sposobie wprowadzania w życie przepisów porządkowych przewidzianym w art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461). Zgodnie z przywołanym przepisem przepisy porządkowe wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ich ogłoszenia. W uzasadnionych przypadkach przepisy porządkowe mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż trzy dni, a jeżeli zwłoka w wejściu w życie przepisów porządkowych mogłaby spowodować nieodwracalne szkody lub poważne zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, można zarządzić wejście w życie takich przepisów z dniem ich ogłoszenia. Pogląd taki wyrażony został także chociażby w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt IV SA/Gl 1161/14, w którym to orzeczono, że: „Przepisy porządkowe – jak wynika z art. 40 ust. 3 cytowanej ustawy - są szczególną kategorią aktów prawa miejscowego, gdyż mogą być wydane tylko w wyjątkowych okolicznościach. Wyłącznie bowiem w wyjątkowych okolicznościach może dojść do takiej sytuacji, że niezbędne jest wydanie tych przepisów, aby chronić tak podstawowe dobra jak życie lub zdrowie obywateli oraz aby zapewnić porządek, spokój i bezpieczeństwo publiczne. Jak zatem trafnie podkreślił organ nadzoru –

upoważnienie do wydawania przepisów porządkowych dotyczy sytuacji nie cierpiących zwłoki, wymagających natychmiastowej reakcji, co oznacza, że zagrożenie jest tego rodzaju, że wymaga podjęcia niezwłocznego działania prawodawczego przez uprawnione organy gminy”. Przekuwając powyższe na treść spornej uchwały, trudno uznać, że zakazy unormowane w uchwale mają charakter problemu nagłego, wymagającego podjęcia działań niecierpiących zwłoki i z tego tytułu wprowadzenia wyjątkowej regulacji związanej z możliwością wymierzenia kary grzywny. Zjawisko w zakresie poruszania się pojazdów opatrzonych treściami, o których mowa w tejże uchwale występuje ciągle oraz na obszarze całego kraju. Podkreślić również należy, że przepis art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym i wynikające z niego upoważnienie dla rady gminy - stanowienia przepisów porządkowych - nie podlegają wykładni rozszerzającej, przepisy porządkowe mogą być bowiem wydawane tylko w wyjątkowych, ściśle określonych przez analizowaną regulację okolicznościach (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 lipca 2006 r., sygn. akt II GSK 68/06).

Przedmiotowa uchwała dotknięta jest jeszcze jedną wadą, a mianowicie jej zapisy, a zwłaszcza regulacje § 2, zgodnie z którym zakazuje się poruszania na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi treściami nieprzyzwoitymi lub drastycznymi naruszają zasady prawidłowej legislacji poprzez ich nieprecyzyjność. Jak przyjmuje się w piśmiennictwie oraz orzecznictwie sądów, postulat prawidłowej legislacji znajduje niewątpliwie swoje zakorzenienie w wymogach płynących z zasady określoności przepisów prawa, stanowiącej istotny komponent konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalański, *Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 181 i n.), wyprowadzanej z ogólnej klauzuli demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP). Potwierdza to utrwalone orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, w świetle którego stanowienie przepisów niejasnych i wieloznacznych narusza konstytucyjną zasadę określoności regulacji prawnych, wywodzoną z klauzuli demokratycznego państwa prawnego zawartej w art. 2 Konstytucji RP (zob. I. Wróblewska, *Zasada państwa prawnego w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego RP*, Toruń 2010, s. 75). Dotyczy to także przepisów prawa miejscowego (zob. wyrok WSA z 26 marca 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 62/16). Przekuwając powyższe, na treść uchwały, należy zauważyć, że słowa „nieprzyzwoity” jak i „drastyczny” to pojęcia nieostre, które nie są zdefiniowane w żadnej ustawie ani w żadnym akcie prawnym i każdorazowo wymagają one uzasadnienia. Tym samym dla każdego adresata uchwały będą oznaczały coś innego, co w konsekwencji będzie powodowało arbitralność

podmiotów realizujących zapisy teże uchwały, co w konsekwencji będzie naruszać zasadę poprawnej legislacji.

Na zakończenie należy wskazać, że tak skonstruowana uchwała Nr XLVIII/1458/21 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 15 września 2021 r. w sprawie wprowadzenia przepisów porządkowych zakazujących poruszania się na obszarze Miasta Łodzi pojazdami opatrzonymi niektórymi treściami narusza konstytucyjne prawo do wolności słowa. Jak przyjmuje się w bogatym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, wolność słowa w aksjologii konstytucyjnej nie ma charakteru absolutnego i może podlegać ograniczeniom. Ograniczenia te muszą być jedynie formułowane w sposób czyniący zadość wymaganiom wskazanym w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 2008 r., sygn. akt SK 43/05). Przenosząc powyższe stanowisko na niniejszą sprawę, trudno uznać, że jednostka samorządu terytorialnego poprzez swoje organy to jest radę gminy, czy też wójta, burmistrza (prezydenta miasta) posiada prawne upoważnienie do ograniczania prawa do wolności słowa. Trudno się zgodzić tym samym z tezą zawartą w uzasadnieniu do uchwały, że mając na uwadze zjawiska w postaci napięć społecznych *„czynią niezbędnym ochronę porządku publicznego przed prezentowaniem treści pomawiających i wycelowanych w określone grupy społeczne, jak i treści nieprzyzwoitych i wywołujących społeczne wzburzenie. Jednocześnie zaś instrumenty, z których może i powinien w tej sytuacji skorzystać organ stanowiący gminy winny być dobrany w taki sposób, żeby nie powodowały one nadmiernej ingerencji w wolność wypowiedzi. Chodzi zatem o dobranie takiego tylko środka w postaci przepisów porządkowych, które w sposób jak najmniej inwazyjny będzie ograniczał wolność wypowiedzi, pozostawiając zarazem niezbędną przestrzeń dla swobody formułowania sądów w sprawach najzwawiej poruszających opinię publiczną”*. Pogląd taki jest nie do zaakceptowania, ponieważ Trybunał Konstytucyjny, uważa za wartość samą w sobie swobodę i wolność debaty publicznej, co oznacza, że nawet jeżeli czyjeś poglądy powodują dyskomfort u innej osoby, która się z nimi nie zgadza, w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ustawami, Konstytucją RP, czy też orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, każdy ma prawo te poglądy wyrażać.

W sytuacji, w której uchwała w istotny sposób narusza prawo, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione i należało orzec jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

WOJEWODA ŁÓDZKI

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:
Prezydenta Miasta Łodzi